

Злива

Рись

На землю впала злива,
Принесла мені спокій
І змила біль і розпач
У прірви снів глибокі.

Її потік ховає
Сльозинки на щоках.
Мене вже тут немає —
Печаль лише в віках...

Естетика урбанізму
Що думаю я, зирнувши на хмари,
Побачивши диму хвості?
Кружляють у трубах заводів примари,
Хортами зігнулись мости.

Залякане сонце зійшло між будівель,
У склі запалило зірницю.
Із лісу бетону, з залізних покрівель
Я заглядаю до міста в зіниці.

В очах у будинків замріяний сум
І відблиск ламп денного світла.
Біжить по дротах, життя несе струм,
Надворі помийка розквітла.

І розкладом тхне з дворових провалль,
Із люків у нас під ногами.
Фарбою в небі — новий пастораль.
Здійнялись шосе батогами.

І вдарять свідомість щосили,
Бруківкою просто у скроню.
Ми іншого вже й не просили...
Кислотна сніжинка в долоні.

Силуети соборів і скло —
Так вульгарно, в той час урочисто.
Як в прірву 15 століть тут скло,
Та я все ж люблю тебе, місто.